

[Christoffersen.]

På det her skitserede grundlag, som har sit udgangspunkt i venstres helhedsplan, er vi rede til det samarbejde, socialdemokratiet nu tillægger afgørende betydning, og som venstre til stadighed har understreget nødvendigheden af.

Wamberg (FP):

Vi havde i går lejlighed til at høre, hvorledes den nye socialdemokratiske mindretalsregering kunne ønske at løse landets problemer. Vi er enige i, at problemerne hænger sammen, og vi er enige i, at der er brug for både kortsigtede og langsigtede løsninger, der forudsætter ny lovgivning.

Statsministeren tilkendegav ligeledes, at den lovgivning, der er nødvendig, forudsætter et flertal her i salen for at blive gennemført.

De enkelte lovforslag, hvad enten regeringen eller andre partier fremsætter dem, må derfor underkastes en grundig og saglig behandling i udvalgene. I så henseende vil fremskridtspartiet som hidtil uden ultimative krav sagligt søge at få indflydelse på den kommende lovgivning i forhold til den vælgertilslutning, vi har.

Da hr. Poul Hartling den 5. december udskrev valget efter at have tilkendegivet det i øvrigt helt rigtige, at landets store problemer, arbejdsløsheden, overenskomstsituationen, betalingsbalancen osv., krævede omgående indsats fra folketingets side, var formålet imidlertid ikke at gøre noget godt for den danske befolkning, men udelukkende at gøre noget gavnligt for partiet venstre, medmindre da hr. Poul Hartling virkelig talte forkert, da han nåede til, at kun 81 mandater ville forhandle sagligt om venstres helhedsplan.

Såvel den 5. december som den 28. januar havde fremskridtspartiet den opfattelse, at folketingets vigtigste opgave måtte være at løse de for landets fremtid særdeles presserende opgaver. Om den ene eller den anden mindretalsregering så skulle lede forhandlingerne her i tinget, anså vi for mindre væsentligt. Men af de to statsministermuligheder, hr. Poul Hartling og hr. Anker Jørgensen, måtte vi klart foretrække hr. Poul Hartling, navnlig fordi venstre måtte forventes at ville medvirke til større besparelser i den offentlige sektor end socialdemo-

kratiet, og fordi der ville blive sparet tid ved at benytte den regering, der allerede eksisterede.

Den 28. januar lykkedes det imidlertid de radikale at få presset socialdemokratiet til at fremsætte et dagsordensforslag, der bl. a. med konservativ støtte væltede Hartlingregeringen. Hvad har vi så ikke måttet opleve, siden Hartlingregeringen blev væltet? Siden fremskridtspartiet blev stiftet, har det jo ligget i luften, at det på et eller andet tidspunkt måtte komme til en konfrontation mellem de fem gamle partier, der ynder at kalde sig ansvarlige, og os, selv om fremskridtspartiet gang på gang har strakt hånden frem til konstruktivt samarbejde. Denne konfrontation har vi nu oplevet.

Hvad er det da for uhyrlige ting, vi har formastet os til at gøre i fremskridtspartiet? Vi erkender åbent, at vi har begået specielt to for de gamle partier helt utilgivelige ting. For det første giver vi aldeles ubetinget de fem gamle partier ret i, at de — og de alene — er ansvarlige for den ulykkelige situation, landet befinder sig i, og som skyldes de udelige love, de gamle partier har været fælles om at gennemføre. Fremskridtspartiet har blot tilladt sig at konstatere det samme, som statsrevisorerne for længst har konstateret — og læg vel mærke til, at det er de fem gamle partiers egne statsrevisorer, jeg henviser til — ved over for folketinget at have sat spørgsmålstegn ved, om 1960ernes reformlovgivning er i overensstemmelse med grundlovens bestemmelser om, at ingen statslig udgift kan afholdes uden hjemmel i en af folketinget vedtaget bevillingslov. At fremskridtspartiet ikke har nøjedes med at konstatere de fem gamle partiers eneansvar for landets ulykker, men også har tilladt sig at fremsætte præcise lovforslag, der, når de bliver gennemført, vil afbøde de ulykkelige virkninger af de umulige love, landets befolkning i øjeblikket er tvunget til at leve med, har tydeligvis ikke stemt de gamle partier blidere over for os.

Den anden utilgivelige fejl, vi har begået, er — set med de gamle partiers øjne — at vi føler os forpligtet til at føre den politik i folketinget, som ca. 417.000 vælgere har tilsluttet sig, og det er hverken socialdemokratisk politik eller venstres politik, men mærkeligt nok fremskridtspolitik. Da vælgerne imidlertid hverken har givet social-